SLADKÝ ŽIVOT

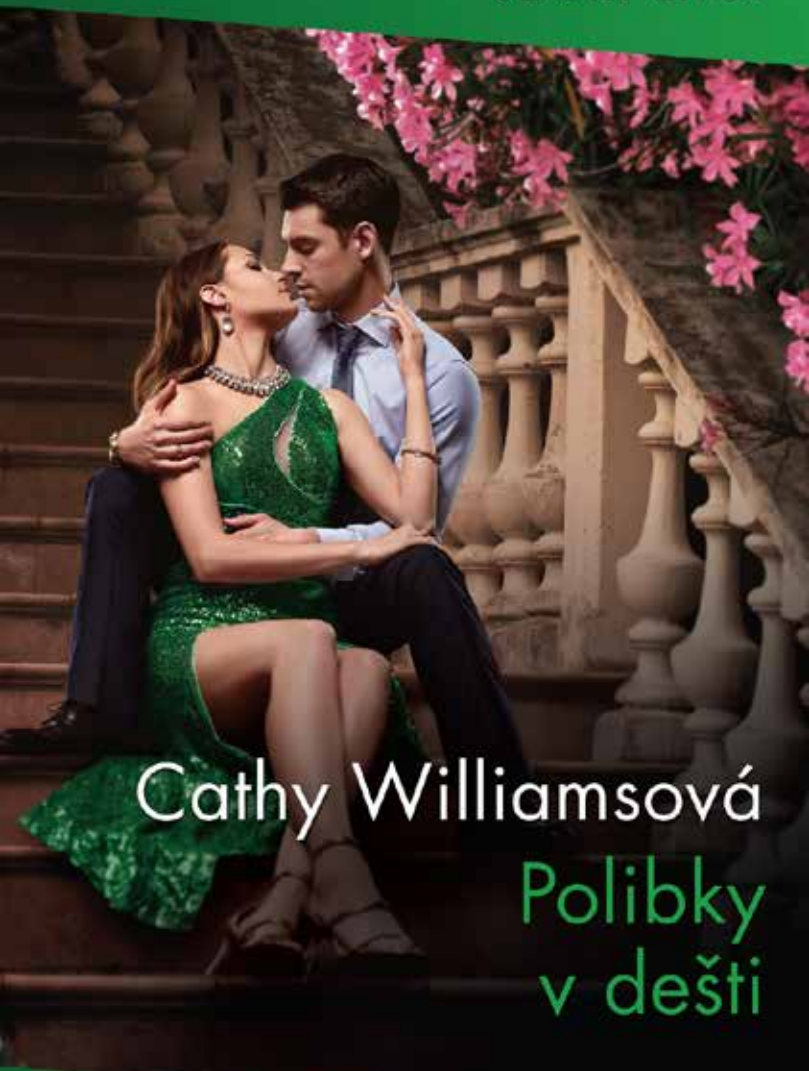

Cathy Williamsová

Polibky v dešti

HARLEQUIN

Cathy Williamsová

POLIBKY V DEŠTI

Překlad

Čestmír Jonáš

Milá čtenářko,

Někdy to není jednoduché…

Asi je Vám jasné, že knihy se připravují nějakou chvíli dopředu, takže i tento dopis, který si, jak doufám, přečtete na začátku prázdnin, píši dříve. Konkrétně v březnu, kdy ven vycházíme, jenom když je to nutné, a s rouškami. A já opravdu nevím, jak vypadá svět za ty čtyři měsíce, které jsou pro Vás současností, v níž držíte tuto knihu v ruce… Doufám, hodně moc bych si přál, aby už byl zase normální, aby nás tížily jenom ty nedůležité starosti!

Své dopisy končívám slůvky „s láskou“. O lásce jsou všechny mé knihy, nejčastěji pochopitelně o lásce mezi mužem a ženou. To, co jsme prožili letos na jaře a teď, snad, už máme za sebou, nebo se z toho pomalu vzpamatováváme, se stalo zkouškou jiné lásky. Lásky v tom nejširším slova smyslu. Obětavosti a pokory, snahy pomoci. Snad už nastal čas na tu „obyčejnou“ lásku, která ale nikdy obyčejná není a být nemůže.

Protože jenom s ní má svět naději!

… s láskou

Váš Harlequin

Cathy Williamsová

POLIBKY V DEŠTI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Contracted for the Spaniard's Heir

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2019

Překlad:
Čestmír Jonáš

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Cathy Williams
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-5108-2 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5109-9 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5110-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Mám sem už poslat to děvče, pane?“

Luca Ross, pohodlně usazený v houpacím křesle, se podíval na slečnu Mullerovou, svoji hospodyni, která stála v pozoru u dveří. Během několika minut už stačil na hodinu vyhodit vychovatelku, posadit si na kolena šestiletého kmotřence a důkladně se ho vyptat, co se mu vlastně stalo. Teprve třetí položkou na jeho pomyslném seznamu úkolů seřazeném podle důležitosti byla dívka, která zatím čekala v kuchyni.

Už teď se smířil s tím, že všechny pečlivě připravené plány na celý zbytek pracovního dne vzaly za své.

Krátce hospodyni pokývl. Měla ve zvyku chovat se ke všem ve svém okolí jako seržant velící neschopnému mužstvu a byla jednou z mála členek personálu, které se nenechaly zastrašit Lukovým strohým vystupováním. „Zajistěte ale, ať sem s ní nechodí ti psi,“ dodal přísně. „Když bude potřeba, zamkněte je venku. Jestli bude pršet, zmoknou. Jsou to psi. Jsou na to zvyklí. Hlavně se postarejte, ať už v mém domě nic nezničí.“

Opřel se o područku křesla a v chladu klimatizované pracovny, ze které řídil desítky svých společností sídlících v několika časových pásmech, se zamyslel nad nečekaným a nepříjemným vývojem událostí.

Poprvé si musel připustit, že prohrál. To, co se stalo onoho odpoledne, se jinak než prohrou nazvat nedalo.

Před šesti měsíci do jeho domu zčistajasna přibyl šestiletý kmotřenec. Luca si na něho vůbec nepamatoval – viděl ho všeho všudy jednou. Když s nedbalou nonšalancí, která mu dnes připadala krajně neuvážená, přijímal tradiční roli jeho kmotra, byl chlapec ještě v peřince. Luca měl jen několik příbuzných a s většinou z nich nebyl už dlouhá léta ve styku, proto mu tehdy nečekaná bratrancova prosba, aby byl kmotrem jeho prvorozeného, svým způsobem polichotila.

Bratranec se krátce nato vydal za štěstím na druhý konec světa. Naivně uvěřil, že v Kalifornii jsou ulice dlážděné zlatem, a Luca o něm víc neslyšel. Jeho život byl dost hektický i bez příbuzných.

Bratrancovy nepravidelné maily i Lukovy odpovědi byly vždy věcné a stručné. Povinnosti kmotra plnil Luca občasným posláním peněz na účet, který kmotřenci zřídil krátce poté, kdy bratranec i s manželkou a malým synem opustil Británii.

Až donedávna myslel, že je tím pro něj celá věc vyřízená.

Nikdy by ho ani ve snu nenapadlo, že se někdy bude muset starat i o někoho jiného než sám o sebe.

Osud měl ale jiné plány.

Jakeovi rodiče tragicky zahynuli při autonehodě a Luca tak získal poručnictví kmotřence, pro kterého v jeho hektickém a pečlivě zorganizovaném životě jednoduše nebylo místo. Samozřejmě se celou věc pokusil vyřídit tak, jak byl zvyklý řešit všechny problémy – penězi.

Když teď ale seděl ve své pracovně a čekal na mladou ženu, která přede dvěma hodinami přivedla ztraceného Jakea zpět do jeho domu, musel si přiznat, že jeho plán jednoduše selhal.

Přiznání porážky urazilo jeho ješitnost.

Nedovedl jsi dostát svým povinnostem kmotra.

Usoudil, že až bude tato věc vyřízená, bude se muset důkladně zamyslet nad tím, jak zabránit riziku, že by se něco podobného mohlo zanedlouho opakovat. V této chvíli neměl sebemenší představu o tom, jak by takové řešení mělo vypadat. Nepochyboval ale, že nějaké vymyslí.

Zatím jsi přece vždycky něco vymyslel, ne?

Ellie stála u dveří pána domu, kde ji zanechala jako nechtěný balík žena ve středním věku s ocelově šedými vlasy a chladnokrevnou tváří nájemného zabijáka, která, jak předpokládala, byla v honosném sídle zaměstnaná jako hospodyně. Už od prvního pohledu ji z ní mrazilo v zádech. Nebyla si jistá, co má udělat – zaklepat, strčit do pootevřených dveří nebo jednoduše utéct?

Útěk bohužel nepřicházel v úvahu, protože psi, které odpoledne venčila, teď v prudkém dešti dělali bůhvíco v zahradě a ona věděla, že je tu nemůže nechat napospas osudu. Nechtěla ani pomyslet na to, co by se stalo, kdyby to udělala. Hospodyně s tvrdou tváří ani její zaměstnavatel jí nepřipadali jako lidé, kteří by si ve svých životech našli čas na psy.

Nepochybovala, že by je poslali do útulku ještě dřív, než by ona stačila slovo útulek vyslovit.

Olízla si rty, přešlápla a promnula si ruce. Ze všech sil se snažila nemyslet na vysokého muže, se kterým krátce hovořila, když z parku přivedla ztraceného šestiletého chlapce.

Nevěděla, ke komu světlovlasé dítě patří, ale rozhodně nepočítala s tak přitažlivým mužem. Bohužel jim přišel otevřít s výrazem, po kterém by lednímu medvědovi naskočila husí kůže. Rychle se podíval na ni, pak na psy a teprve nakonec na chlapce, a ujal se rozhodování způsobem, který nepřipouštěl odpor.

Poslal ji do kuchyně, kde se měla posadit a čekat. Slíbil, že pro ni co nevidět pošle.

Ellie zadržela dech, zaklepala na dveře a s předstíranou odvahou vešla do jeho pracovny.

Stejně jako ze zbytku domu, i z této místnosti téměř hmatatelně vyzařoval luxus. Koutkem oka zahlédla mramorové obložení krbu a vestavěnou knihovnu plnou knih s koženými hřbety, které působily vážně a jaksi výhružně. Na jedné ze stěn visela malá malba, která jí byla podivně povědomá, na protější si všimla sbírky starožitných ozdobných hodin, které ukazovaly čas v různých částech světa. Na obřím psacím stole s žulovou deskou stály tři počítačové obrazovky a za nimi seděl…

„Omlouvám se za to, jak jsem vás nechal čekat," pokývl Ellii Luca stroze ke kožené klubovce. Jeho chladné tmavé oči ani na okamžik neopustily její tvář. Když stanula přede dveřmi jeho domu s Jakem po jednom a párem psů na vodítku po druhém boku, napadlo ho, že se s tak zvláštní ženou ještě nikdy nepotkal.

Byla drobná a štíhlá, tmavé vlasy měla ostříhané nakrátko. Oblečená byla tak, jak chodí táborníci, lovci a vůbec lidé, kteří dávají přednost otevřené krajině před městem.

Tvary její postavy mohl jen odhadovat, protože ji skrývala neforemná mikina s otisky zablácených psích tlapek. Džínsy měla zastrčené do stejně zablácených holínek a jedinou ochranu před prudkou letní přeháňkou představoval džínsový klobouk, zpod jehož okraje ho teď propichovala nepokrytě kritickým pohledem.

Sečteno a podtrženo, mladá žena, která přivedla Jakea z parku, rozhodně nebyla jeho typ. „Posaďte se, prosím."

„Nevím, proč bych tu ještě dál měla marnit čas, pane

Rossi. Proč jsem tu musela zůstat a čekat, až si na mě uděláte čas? Mám kvůli vám rozhozený celý den!“

„To mi povídejte. Vsadil bych se ale, že u vás to není ani zdaleka taková katastrofa jako u mě, slečno… Edwardsová, že? Když jsem se dnes ráno dával do práce, rozhodně jsem nečekal, že mi někdo přijde oznámit, že je můj kmotřenec na útěku z domova.“ Rty se mu zkřivily do zajímavého úsměšku.

„Tak to jste měl štěstí, že jsem vám ho přivedla zpět, ne?“ Ellie bojovně vysunula bradu a připomněla si, že se na tohoto pohledného muže musí zlobit a rozhodně nesmí podléhat jeho nenucenému šarmu. Poměry v domě asi byly opravdu nesnesitelné, když před nimi chlapec prchl do parku. Musel předtím přejít několik rušných křižovatek a Ellie ani nechtěla domýšlet, co všechno ho mohlo kromě autonehody potkat.

V Londýně to mohlo být cokoliv.

Rychle usoudila, že hněvat se je daleko přijatelnější než opájet se pohledem na mužovu pleť a přitažlivé rysy tváře. Stejně odměřeným tónem pokračovala: „Nedovedete si ani představit, jaká nebezpečí v Londýně hrozí malému chlapci bez doprovodu.“ S námahou odtrhla pohled od jeho očí. „Malý chlapec, který se sám prochází po parku… To je pak jen otázka času, než se mu něco stane.“

„Nepochybně,“ přikývl Luca, opřel se o područky kancelářského křesla a změřil si ji ostrým zamyšleným pohledem. „Naštěstí jste byla poblíž vy. To byla šťastná ruka osudu, že?“

„Ano, to byla.“

„Měl bych vám už vysvětlit, jaké máte štěstí, že vás v tuto chvíli nevyslýchá policie?“

Pohlédla na něj prázdným pohledem a v první chvíli myslela, že se přeslechla. „*Policie*?“

„Když mi zavolala hospodyně a oznámila mi, že je

Jake nezvěstný, v první chvíli jsem myslel, že se jedná o únos."

„Pardon?"

„Podívejte se kolem sebe, slečno." Luca opsal rukou oblouk po luxusním zařízení své pracovny, kde si originální malba od Picassa notovala s jeho plastikou štíhlé ženy na skleněném podstavci.

Ellie se poslušně rozhlédla.

„Nikdy jsem neuvažoval o nezbytnosti tělesných strážců ani pojistky pro případ únosu," pokračoval Luca. „Taky jsem ale nikdy nezodpovídal za malé a nepředvídatelné dítě. Kdybyste se neobjevila u dveří ve chvíli, kdy jste se objevila, volal bych už dávno na policii a vy byste teď musela odpovídat na jejich, ne moje otázky. Nicméně… teď tu jste, a abych odpověděl na vaši původní otázku, nechal jsem vás čekat proto, že jsem považoval za nutné napřed zjistit, jakou roli – pokud vůbec nějakou – jste hrála ve zmizení mého synovce."

„Promiňte, ale ani trochu vám nerozumím."

„Pak vám tedy dám pár chvil, abyste si přebrala, co jsem vám právě pověděl. Myslím, že jakmile to uděláte, bude vám zřejmé, kam jsem mířil."

„Vy si myslíte, že… že…"

„Nejsem z těch, kdo riskují, slečno. Už dávno vím, že všechno, co mi lidé povídají, musím brát s velkou rezervou." Pokrčil rameny. „Podle toho, co jsem se zatím dozvěděl, jste mohla chlapce nalákat na ta psiska, která mi teď ničí zahradu."

„*Nalákat*? Proč bych to, proboha, dělala?"

„Inu, slečno Edwardsová, jistě si uvědomujete, že každý, kdo bydlí v domě, jako je tenhle, by byl schopný zaplatit spoustu peněz za bezpečný návrat dítěte, které má v opatrování. Nebudu zacházet tak daleko, abych tvrdil, že jste chlapce unesla. Možná to byla příležitost, která se naskytla sama a vy jste se ji jen

rozhodla využít. Možná jste Jakea někdy viděla na procházce s vychovatelkou a všimla si, kde bydlí. Pokušení a příležitosti se někdy spojují samy od sebe."

„To je ta nejurážlivější věc, jakou jsem kdy v životě vyslechla!" Ellie ucítila, jak jí na tvářích naskakují rudé skvrny. Popuzeně vyskočila z křesla, hned nato ale ztuhla jako solný sloup, protože jí Luca ledově rozkázal, aby se znovu posadila.

„Když máte tolik majetku jako já, brzy zjistíte, že jsou lidé ochotní udělat téměř cokoliv, jen aby si z něj trochu ukousli. Kdybych zavolal policii, věřte, že jejich vyptávání by bylo ještě daleko důkladnější," pokračoval.

„Ve vašem světě, pane Rossi, jsou lidé možná opravdu ochotní udělat skoro vše, jen aby se zmocnili vašich peněz. Možná žijete obklopený lidmi bez zábran a skrupulí. Můžu vás ale ujistit, že mě vaše peníze nezajímají. Nevěděla jsem ani, že Jake bydlí v takovémto sídle." Jízlivě se pousmála a dodala: „Ještě že měl na krku psí známku s adresou."

Luca v sobě měl alespoň tolik slušnosti, aby se studem začervenal. „Je mu šest a v Británii je teprve pár měsíců. Bylo důležité, aby s sebou měl nějaký průkaz pro případ, že by se ztratil. Vychovatelka dostala příkaz, že ho nikdy nesmí spustit z dohledu. Jak ale sama vidíte, nesplnila ho. Jake je chytrý chlapec, ale nedá se od něj čekat, že by si zapamatoval adresu, na které bydlí teprve krátce."

„Budete mi věřit, když vám povím, že jsem ho jednoduše našla, jak se potlouká v parku, pane Rossi?" vypravila ztuha Ellie. „Protože… já opravdu nemám zapotřebí sedět tu a poslouchat vaše obviňování."

„Ano," povzdechl si. Zatočil v prstech perem a probodl ji pohledem. „Už jsem se svým kmotřencem mluvil. Zdá se, že se začal nudit. Vychovatelka vedla nekonečný telefonát, bezpochyby osobní, což je jasně

proti pravidlům, která jsem tu stanovil. Napadlo ho tedy, že by se sám mohl vydat na průzkum parku."

Luca si nechal pro sebe, že i poslední rozhovor se synovcem probíhal pomocí jednoslabičných slov a byl stejně málo uspokojivý jako všechny předchozí. Sedl si k Jakeovi na postel v jeho pokoji, chlapec se mu ale i tentokrát odmítal dívat do očí a všechny jeho odpovědi byly vyhýbavé.

„Jak tě vůbec napadlo odejít z domu bez vychovatelky?" optal se ho a musel se přemáhat, aby zakryl netrpělivost.

Jake jen pokrčil rameny.

„To není žádná odpověď!" zaskřípl Luca zuby.

Dočkal se jen dalšího pokrčení ramen. Teprve po několika dalších otázkách Jake neochotně pronesl: „Nesnáším to tu a nudil jsem se, tak jsem si šel ven hrát." Tím také celý rozhovor uzavřel a Lukovi se z něj už nepovedlo vypáčit ani jediné slovo.

„Tak to u šestiletých kluků bohužel bývá. Vydávají se na výzvědy, hlavně když to venku vypadá zajímavěji než doma." Hovořila chladně, jeho podezírání ji i teď uráželo a bolelo. Na druhou stranu však musela připustit, že právě ona by měla vědět, že na světě jsou opravdu lidé, kteří se neštítí ničeho, jen aby přišli k penězům.

Výmluvným příkladem jí mohla být vlastní matka, která odjakživa až chorobně toužila po všem, co Luca vnímal jako samozřejmost. Jejich domov tak vždy připomínal bitevní pole.

Matka nikdy nedělala žádné tajnosti s názorem, že se provdala pod svoji úroveň. Vzala si bezvýznamného úředníka, jehož kariéra se nikdy nevznesla do výšin, které si představovali, když byli ještě mladí a plní nadějí. Hořkost a pocit zklamání ji přiměly, aby veškerou svoji energii upnula na Elliinu mladší dceru Lily.

Lily po matce zdědila nápadnou krásu a měla proto zasvětit život využití všech příležitostí, které si matka nechala uplavat. Obětí jejího cílevědomého úsilí se tak stala Ellie, která se vedle své sestry celý život cítila jako vrabec vedle páva.

Díky své matce také začala pohrdat nečestnými způsoby, které jsou lidé ochotní použít k tomu, aby získali peníze. Oporou jí naštěstí byl otec, který si celý život zachovával vlastní představy o morálce a nikdy z nich nebyl ochotný slevit.

Arogantní miliardář, před kterým právě seděla, byl právě tím typem lidí, který odjakživa nesnášela. O tom, jaký je pod pozlátkem svého bohatství, výmluvně svědčila už skutečnost, že ji dovede nedbale a bez jediného důkazu obviňovat z únosu svého kmotřence. K tomu ještě dodával, že se pokusila vydávat za milosrdného Samaritána, jen aby z něj vymámila hrst stříbrných.

„Je to všechno, pane Rossi? Budu muset odvést psy zpátky jejich majitelům. Poslala jsem jim textovku, že nastala nečekaná situace a trochu se opozdím, nemůžu si ale dovolit přijít o jejich přízeň," pronesla důstojně.

„Dejte mi jejich adresy a já se postarám, aby jim někdo ta zvířata vrátil."

„Už jsem tu bezmála dvě hodiny. Čeká mě spousta práce. Tvrdil jste, že si se mnou musíte promluvit. Myslím, že jste si chtěl ujasnit, jestli máte zavolat policii. Teď, když vidíte, že nejsem žádný zločinec, odejdu, vezmu s sebou psy a vrátím je jejich majitelům. Jsou unavení a potřebují nakrmit."

„Zbývá tu ještě pár dalších věcí, které si chci ujasnit. Můžu vás ujistit, že psi budou bezpečně doručeni zpět."

„A kdo se o to postará – vaše hospodyně?" zpražila ho Ellie chladným úsměvem. „Myslím, že s tou se

přátelit nebudou. Vypořádala se s nimi jednoduše – nechala je na dešti a zamknula jim před nosem."

„Jednala podle mých rozkazů. Nechtěl jsem, aby mi do domu natahali bláto. Jsou to psi. Jsou raději venku než vevnitř. Můj řidič má dva. Postará se o ně, leda byste chtěla, aby tu s vámi zůstali ještě další hodinu. Volba je jen na vás."

„O čem dalším bychom ještě měli hovořit, pane Rossi? Už jsem vám vysvětlila, jak se to všechno přihodilo. Viděla jsem Jakea, jak si hraje s psy, a když jsem za ním přišla a optala se, jestli je s ním v parku nějaký dospělý, řekl, že ne. Ze začátku jsem mu nevěřila, protože děti dovedou být chytré, pokud jde o pokroucení pravdy tak, aby dostaly, co chtějí. Myslela jsem, že si jen chce ještě trochu pohrát. Brzy jsem ale pochopila, že si nevymýšlí. Opravdu byl v parku sám. Pochopitelně jsem se zděsila."

„Pochopitelně."

„A dovedla jsem ho domů tak rychle, jak to jen šlo. A ne, nechci žádné peníze za to, že jsem vám ho vrátila. Jen se mi ulevilo, že…"

„Ano, už mi to dochází. Pokud jde o vaši zmínku o penězích, co kdybychom se k ní později vrátili?"

„Není nic, k čemu bychom se měli vracet, pane Rossi."

„Zachránila jste mého kmotřence. Myslím, že formality bychom mohli vynechat. Co kdybyste mi tykala? Jmenuju se Luca. A ty… Ellie, jestli se nepletu?"

Začervenala se. Připadalo jí, že se k němu jméno dokonale hodí – působilo stejně silně a agresivně jako on. Místo odpovědi jen pokrčila rameny.

„Připadá mi, že mi chceš naznačit, že víš, jak máš jednat s dětmi," přejel ji zamyšleným pohledem. Ani teď nepřestával udávat tón jejich rozhovoru. „Máš nějaké vlastní?"

„Je mi pětadvacet. To bych musela začít opravdu brzy."

„A nejsi vdaná…"

„Jak to víte… *víš*?"

„Nemáš na prstu snubní prsten. Padla jsi Jakeovi do oka a oblíbil si tě stejně jako ta tvoje psiska. Kdyby ne, nedovolil by ti, abys ho odvedla zpátky. Bránil by se. Je zřejmé, že sis získala jeho důvěru. Krom toho, když jste se vraceli, držel tě za ruku." Naklonil hlavu k rameni a několik dalších chvil si ji mlčky prohlížel. „Nic z toho ti možná nepřipadá bůhvíjak důležité, Ellie, ale můžu tě ujistit, že to důležité je. Od chvíle, kdy se vrátil, nemá stání."

„Můžu se zeptat, co se stalo, že je takový?"

V první chvíli ji chtěl odbýt, protože na otázky cizích lidí odpovídal jen zřídkakdy, a pokud ano, byly to jen otázky související s prací. Osobní otázky byly až do této chvíle tabu, teď ale docházel k názoru, že jestli se chce dostat z potíží, v nichž se bez vlastního přičiněná ocitl, sedí možná řešení přímo před ním.

„Jakeovi rodiče zahynuli při autonehodě," pronesl ploše. „Je sirotek. Jsem jeho jediný žijící příbuzný a navíc kmotr. Johnny, jeho otec, byl můj bratranec. Ruby, chlapcova matka, žádné příbuzné neměla. S trochou nadsázky se dá říct, že jsem po nich Jakea zdědil."

„Takže jsi současně jeho strýc i kmotr…"

„Jak jsem už povídal."

„Když Jake dnes utekl, znamená to, že mezi vámi… panuje jisté napětí?"

Na několik vteřin se mu zatmělo před očima. Nebyl zvyklý, aby jej někdo soudil. Hlasem, ze kterého obvykle šla hrůza i na otrlé muže, zavrčel: „Napětí?"

Na Ellii ale jeho zastrašování očividně neudělalo žádný dojem. „To se stává," poznamenala s porozuměním. „Jste příbuzní, což ale neznamená, že